

Kevin MacDonald *The Culture of Critique* a kaliforniai Long Beach állami egyetemének professzora írta *The Culture of Critique* (A kritika kultúrája) című munkájában, amely magyarázatot keres arra, hogy milyen szerepet játszott a szervezett zsidóság a XX. század intellektuális és politikai mozgalmaiban. A könyv 1998-ban jelent meg mint a A trilógia harmadik kötete, kiadását megelőzte az '*A People That Shall Dwell Alone*' (Egy nép, amelynek egyedül kell élnie) és a '*Separation and its Discontents*' (Az elkülönülés és következményei) c. könyveinek a publikálása. Mindkét könyvet a neves *Praeger* kiadó adta ki 1994-ben és 1998-ban.

Recenzió:

Miért van zsidókérdés Amerikában ?

<https://konyv.arukereso.hu/the-culture-of-critique-an-evolutionary-analysis-of-jewish-involvement-in-twentieth-century-intellectual-and-political-movements-isbn-9780759672222-m608386/>

<https://geneticliteracyproject.org/2018/04/16/analyzing-kevin-macdonalds-culture-of-critique-and-the-alt-rights-embrace-of-anti-jewish-ideology/>

<https://moly.hu/konyvek/kevin-macdonald-the-culture-of-critique>

<http://www.unz.com/isteve/slavoj-zizek-on-kevin-macdonalds-culture-of-critique/>

A zsidók minden körülmények között el akarnak különülni, mert csak így tudnak megmaradni zsidónak. A zsidó kérdés számunkra elsősorban ideológiai jellegű probléma. Az ideológia nem csupán eszmerendszer, mert mindig valamilyen hatalmat is szolgál. A zsidó ideológia a zsidó hatalmat szolgálja, lényege a kiválasztottság, a szupremácia és a kettősmérce. E szerint zsidók alkotják Isten választott népét. Az ideológia másik tétele, hogy az összes többi nép nem egyenjogú a kiválasztott néppel. Ezt a 2013 októberében elhunyt Ovadia Yosef ortodox főrabbi 2010 októberében így fogalmazta meg: „A gójok csak azért lettek teremtve, hogy a zsidóknak szolgáljanak. A gondviselés azért adott hosszú életet a szamaraknak, hogy a zsidók pénzügyi veszteségeit csökkentsék.” Ez a szokatlanul őszinte és nyers megfogalmazás a tekintélyes vallási vezető részéről lényegében annak a talmudi tételnek a megismétlése, hogy a nem-zsidók, vagyis a gójok, két lábon járó állatok. Ovadia Yosefnek - az ultra-ortodox Sasz-párt vallási vezetőjének - a temetésén Izrael

legfőbb politikai vezetői is jelen voltak 2013 októberében, élükön az államfővel és a miniszterelnökkel. A zsidó ideológia fontos alaptétele az is, hogy a zsidóknak nemcsak joguk, de kötelességük is hatalmat gyakorolni a többi nép fölött.

Az ideológiai tételek szorosán egymásra épülnek, s egyik a másikból következik. Ennek a mintegy háromezer éve megszületett ideológiának a megfogalmazói azok a papi rendhez tartozó - kétségtelenül tehetséges - emberek voltak, akik kezdetben a leviták, az írástudók, a farizeusok, továbbá a rabbinikus irodalom, majd a talmud és a kabbala szerzőinek a soraiból kerültek ki. **A vallási és a politikai vezetőcsoportok tisztában voltak azzal, hogy ha súlyt akarnak adni döntéseiknek, akkor azt vallási dimenzióban kell megtenniük.** A vallási eszmék és parancsolatok nemcsak a leviták és utódaik tekintélyét növelték, de erősítették azt a népet is, amely így magát kiválasztottnak tekinthette, amelynek előjogok járnak a többi néppel szemben.

A XXI. században már a magukat zsidónak valló emberek körében is egyre többen vannak, akik elszakadtak a vallástól, agnosztikusok vagy ateisták lettek. Ezért „választott népnek lenni” már nem jelent isteni kiválasztottságot. Isten választott népéből így „a természet választott népe” lett, vagy csak egyszerűen a választott nép. Ma is nagyon könnyű meggyőzni valakit arról, hogy milyen előnyös számára, ha egy olyan emberi közösséghez tartozhat, amely intelligenciában, tehetségben, sikerességben felülmúlja a többi közösséget, népet, nemzetet. A választott néphez való tartozás előjog, amelyben nem mindenki részesülhet. A különböző országokban élő zsidó közösségek államot alkotnak az államban, és csak azt engedik be maguk közé teljes jogú tagként, aki genetikailag, etnikailag, vérségileg is hozzájuk tartozik. **Szigorúan számon tartják, hogy saját törvényeik szerint ki számít zsidónak, és ki nem.** Amikor a zsidó közösségek elkülönülnek, lényegében kizárják maguk közül mindazokat, akiket ők nem tartanak zsidónak. Vagyis szigorúan kirekesztő magatartást tanúsítanak. **Ugyanakkor viszont a befogadó népektől elvárják, hogy azok ne tartsák számon azt, hogy ők zsidók,** és őket minden szervezetbe pontosan ugyanolyan feltételekkel bocsássák be, mint ahogyan azt megtehetik a befogadó nemzethez tartozó személyek. **Az emancipációnak és az integrációnak a legkisebb korlátozását is kirekesztésként ítélik el.** De nemcsak a többség tudja kirekeszteni a kisebbséget, a kisebbség is ki tudja rekeszteni magából a többséget. Ezért ma már a maximálisan megszerveződött zsidó közösségek kvázi-államot alkotnak az államban, amelynek a polgárai olyan privilégiumokat élveznek, amelyeket a többségi befogadó nemzet átlag-polgárai nem élvezhetnek.

Ezt a cionista zsidók természetes állapotnak tekintik, és még azok a zsidók is, akik már régen szakítottak a judaizmussal, nem mondanak le arról, hogy elkülönülve többletjogokat szerezzenek maguknak. A nem-zsidók, a gójok természetesen embernek tartják magukat, és ki-ki a maga módján válaszol az őt ért kihívásra. Tudomásul kell azonban venni, hogy a zsidó ideológia nem egyszerűen

eszmrendszer, esetleg téveszme-rendszer, hanem olyan hosszútávú stratégia is, amely szilárd anyagi bázisokon nyugszik. A zsidó nép egy része a pénzrendszer segítségével ismétlődően el tudta érni, hogy a kereskedelem és a kamatra való pénzkölcsönzés segítségével más népek eltartsák. Ez azonban nem elégítette ki, hanem amikor erre lehetősége nyílt, újból és újból kísérletet tett még több befolyás, még több hatalom, még több vagyon megszerzésére. A zsidóság egy része meg van arról győződve, hogy a zsidó népnek mindez jár és megilleti az abszolút hatalom az egész világ felett.

A cionista világstratégiát, ha konkretizáljuk, akkor a világhegemónia megszerzésére törekvő globális stratégiának tekinthetjük. Ezt a stratégiát úgy lehet sikeresen végrehajtani, ha arról az emberiség többsége nem szerez tudomást. Ezért a cionisták lényegében háborút hirdettek mindenki ellen, aki magatartásukról tud, azt elemzi, bírálja, továbbá a világstratégiájukra vonatkozó tényeket megérti és közreadja. A nemzetközi zsidóság hozta létre a bolsevizmust, és ugyanez az erő bomlasztotta fel a Szovjetuniót. Ma az Egyesült Államok van soron. A cionista pénzhatalmi világelitnek ma már sikerült az Egyesült Államok politikai rendszerét is az ellenőrzése alá vennie. Mivel időben megszerezte a nyomtatott és az elektronikus tömegtájékoztatás feletti ellenőrzést, így közben tartja a közvélemény befolyásolását. Amerikában az Anti-Defamation League (Rágalmazás Elleni Liga), vagy a B'nai B'rith (A Szövetség Fiai), vagy a Wiesenthal Központ, vagyis a meghatározó zsidó szervezetek azok az intézmények, amelyek a legkeményebben követelik az úgy nevezett „gyűlölet beszéd” kriminalizálását és szigorú szankciókkal való büntetését. Fontos hangsúlyozni, hogy amikor zsidókról teszünk említést, nem minden magát zsidónak nevező személyre gondolunk, hanem a szervezett zsidóságra és annak a kollektív tudatára, amely viszont kijelöli céljait és meghatározza magatartását. Elsősorban azokat a zsidó szervezeteket tartjuk szem előtt, amelyeknek a gondolkodásmódjában meghatározó a zsidó szupremácizmus, a zsidó fensőbbiség és a megszerzett előjogok érvényesítése. A szervezett zsidóság, mint kollektíva képviseli azt a sajátos zsidó ideológiát, amelynek az egyik megjelenési formája a cionizmus. A zsidó felsőbbrendűség képviselőit gyakran rasszistának minősítik. Ez pontatlan kifejezés, mert a zsidók nem alkotnak külön fajt, és ha a faji elkülönülést hirdetik, akkor legfeljebb a fehér ember fensőbbiségét hirdető rasszistákhoz lehetne őket sorolni.

A szervezett zsidóság ideológiájának az elemzését Kevin MacDonald a kaliforniai Long Beach állami egyetemének professzora végezte el *The Culture of Critique* (A kritika kultúrája) című munkájában, amely magyarázatot keres arra, hogy milyen szerepet játszott a szervezett zsidóság a XX. század intellektuális és politikai mozgalmaiban. A könyv 1998-ban jelent meg és arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy az elmúlt évszázad intellektuális mozgalmait segítségével, amelyeket nagyrészt

a szervezett zsidóság hozott létre és irányított, a nemzetközi zsidóságnak sikerült alapvetően megváltoztatni az európai kultúrát, az európai társadalmakat és lerombolni a nyugati ember önbizalmát. Ezeket a mozgalmakat tudatosan vagy ösztönösen abból a célból hozták létre, hogy elősegítsék a zsidóság közös érdekeinek a hatékonyabb érvényesítését. Természetesen úgy tüntették fel a nem-zsidók számára, hogy itt univerzális, az egész emberiséget érintő mozgalmakról van szó. Az ily módon meghirdetett eszmék meghatározó módon befolyásolták az euro-atlanti térség politikai és társadalmi viszonyait. Nagymértékben elősegítették a zsidó érdekek érvényesülését, miközben erősen sértették a nem-zsidó társadalmak hosszútávú érdekeit.

MacDonald 'A kritika kultúrája' c. kötetének a kiadását megelőzte az 'A People That Shall Dwell Alone' (Egy nép, amelynek egyedül kell élnie) és a 'Separation and its Discontents' (Az elkülönülés és következményei) c. könyveinek a publikálása. Mindkét könyvet a neves Praeger kiadó adta ki 1994-ben és 1998-ban. A három kötetből álló munka kísérletet tesz a zsidóság történelmi szerepének az áttekintésére elsősorban társadalom-biológiai szempontból. Abból indul ki, hogy a judaizmus lényegében a szervezett zsidóság egyedülállóan sikeres túlélési stratégiája, amely versenyben áll más népek, etnikai-csoportok túlélési stratégiájával. A zsidóság közösségi tudatában erősen él a különlegesség tudata és ez mind társadalmilag, mind genetikailag elkülönítette őket a többi néptől. A trilógia második kötete nyomon követi a zsidók és nem-zsidók viszonyának a történetét és arra a végeredményre jut, hogy az antiszemitizmus elsődleges oka a zsidók kereskedelmi és intellektuális dominanciája a nem-zsidó társadalmakban, és az a körülmény, hogy elutasítják az asszimilációt, azaz a befogadó népekbe történő beolvadást.

A trilógia harmadik kötete, 'A kritika kultúrája' arra tesz kísérletet, hogy elemezze, milyen célokat követett a szervezett zsidóság, amikor a hagyományos európai kultúrát destruktív bírálatban részesítette és radikálisan megváltoztatta. **A tudós szerző elsősorban a marxizmust és a Freud által kidolgozott pszichoanalízist, a 'Frankfurti Iskola' filozófiai és szociológiai tanításait, valamint Franz Boasnak (1858-1942) az antropológiáját veszi közelebbről szemügyre.** MacDonald külön foglalkozik azzal, hogy a szervezett zsidóság miért támogatta egyöntetűen a multikulturalizmus erőszakos terjesztését és a harmadik világból való tömeges bevándorlást Amerikába. Álláspontja szerint a zsidók elsősorban a közös zsidó érdekek érvényesítése miatt támogatták ezt a politikát, noha azt a benyomást igyekeztek kelteni, hogy nem fűzte őket sajátos zsidó érdek sem a multikulturalizmushoz, sem a bevándorláshoz. MacDonald nem a saját népük iránti elkötelezettséget, az etnocentrizmust kifogásolja, hanem azt, hogy a szervezett zsidóság nem őszinte. Azt állítják, hogy az emberiség közös jövőjét, a közjót, a közérdeket tartják szem előtt, valójában pedig saját partikuláris érdekeiket

érvényesítik a többség rovására. Miközben az emberek közötti testvériséget hangoztatják, következetesen aláássák a nem-zsidók etnikai azonosságtudatát, azt a közösségi összetartozást, amely a zsidóknak elősegítette a sikeres túlélést, az erőteljes csoportszolidaritás segítségével. Ezt, ami nekik a túlélés egyik legfőbb eszköze volt, erkölcsellenek nyilvánítják más népek vonatkozásában.

Elkülönülés egyrésztől, keveredés másrésztől.

A szervezett zsidóság közös érdekei érvényesítésének egyik legkövetkezetesebb módja az, ahogyan rákényszerítik a népekre a pluralizmus és a másság kultuszát, úgy, hogy közben magukat kivonják alóla. A XIX. század óta olyan mozgalmakat szerveztek, amelyek mindent elkövettek azért, hogy lejárassák a nem-zsidó társadalom olyan alapértékeit, mint a hazaszeretet, a saját néphez – nemzethez való hűség, a keresztény erkölcs alapnormái, a társadalom egyneműsége és a szexuális önfegyelem. A saját közösségeikben, így Izraelben ugyanakkor pontosan azokat az intézményeket támogatják, amelyeket teljesen elutasítanak a nem-zsidó társadalmakban. A helyi zsidó közösségekre az erős csoportkötődés a jellemző. Ez a feltűnően szoros csoportkohézió nem feltűnő egy olyan társadalmi környezetben, amelyben gyengék a faji és kulturális együvé-tartozás gyökerei. A zsidók a leghatározottabban elutasítják a teljes beolvadást, mert ebben az esetben megszűnnének zsidókként létezni. A teljes asszimiláció elutasítása az egyik előfeltétele volt annak, hogy a zsidó nép, mint sajátos közösség, több évezreden át fennmaradhasson.

A túlélés mindig is izgató kérdés volt azon népek számára, amelyek erős nemzeti azonosságtudattal rendelkeztek, és ezért vezetői vették a fáradságot, hogy közelebbről is megismerjék a zsidó közösségek alkalmazkodási technikáit. A beolvadásra adott elutasító válaszból következően a zsidóság érdekelté vált a befogadó népek nemzeti azonosságtudatának a felhígításában, és a nemzeti közösségek gyöngítésében. Úgy látták, hogy akkor van nagyobb biztonságban a zsidó identitás megőrzése, ha a körülöttük élő nem-zsidók hasonló identitása gyenge. Az amerikai zsidóság, például, azért erőlteti a kulturális toleranciát, mert történelmi tapasztalatból tudja, hogy a zsidók olyan társadalmakban vannak biztonságban, amelyek elfogadják a legváltozatosabb magatartásformákat, a különböző vallásokat, és etnikai csoportokat. Ez a mozaik-szerű társadalom a sokféle szempontú kisebbségeket részesíti előnyben. Ezért van az, hogy a zsidók többsége elfogadja például a homoszexualitást, mert ők is egy kisebbséget alkotnak. Tehát az a döntő, hogy a sokféle kisebbség polarizálja a többséget, s ezzel gyengítse annak kohézióját. A szervezett zsidóság magatartását nem az határozza meg, hogy számos társadalmi, politikai, jogi és erkölcsi kérdésben liberális álláspontot képvisel. Minél inkább polarizált egy társadalom, annál felhígultabb, annál gyengébb tagjainak a nemzeti összetartozás-tudata. Ilyen környezetben a zsidó közösségek nagyobb biztonságban

érik magukat. Ezért a partikuláris zsidó célokat olyan módon tálalják, hogy az megtevéssze a nem-zsidó befogadó társadalmat, és megszerezze annak a támogatását. A zsidó közösségek nagyon is meg vannak róla győződve, hogy a homoszexualitás kártékony, mint ahogy számos más társadalmi deviancia is az. De ha azok gyöngítik a befogadó társadalmakat, akkor a sajátos zsidó érdekek számára hasznosak, tehát ezért célszerű őket támogatni.

Earl Raab a Brandeis Egyetem egykori elnöke mondta azt, hogy a XXI. század közepére már az európai eredetű fehér lakosság kisebbséget fog alkotni az Amerikai Egyesült Államokban. Úgy gondolta, hogy többé már nem lesz lehetőség egy olyan árnéből álló nemzeti-párt létrejöttére, amely át is tudná venni Amerikában a hatalmat, és nem jöhet létre egy zsidó-ellenes rendszer. Érdekes, hogy Earl Raab kész volt a hagyományos európai eredetű amerikai kultúra feláldozására azért, hogy megelőzzön egy zsidókat fenyegető képzel helyzetet. Earl Raab is abból indult ki, hogy mindenáron meg kell tartani a zsidóság, mint jól elkülönült közösség létezését, még akkor is, ha a nem-zsidó fehérek létszáma és befolyása csökken. Raab szerint már sikerült olyan mértékben polarizálni és atomizálni a lakosságot, hogy a helyzet már visszafordíthatatlan. **Ezért az európai eredetű amerikai kultúra sorsa megpecsételődött.**

Franz Boas zsidó származású antropológus Németországból vándorolt Amerikába. Tanítványai - két kivétellel - valamennyien zsidók voltak és erős zsidó azonosságtudattal rendelkeztek. A zsidó azonosságtudat és a zsidó érdekeknek az érvényesítése, különösen a kulturális pluralizmus vonatkozásában, amely mintául szolgál a nyugati társadalmak számára, az amerikai antropológia tudományának a „láthatatlan tárgyává” lett.

1915-re Boas és tanítványai átvették az Amerikai Antropológiai Társaságnak az irányítását és **1926-ra már minden amerikai egyetemen ők irányították az antropológiai tanszékeket. Ebből az uralkodó helyzetből terjesztették azt a nézetüket, hogy nem a faj és a biológia a meghatározó, hanem a környezet.** Teljesen átalakították az antropológiát, hogy az érveket adjon a korlátlan bevándorláshoz, az integrációhoz, és a vegyes házassághoz. Azzal érveltek, hogy minden faj hasonló képességekkel bír, ezért a nem-fehérek, a szinesbőrűek kudarcainak a fehérek elnyomása az oka. Mivel a környezet a meghatározó, ezért a környezet megváltoztatása minden teljesítmény vonatkozásában meg tudja szüntetni az egyenlőtlenséget. Ez a boasi ideológia szolgált alapul sok költséges és pazarló kormányprogram beindítására. Az egész polgárjogi mozgalmat úgy is felfoghatjuk, mint a boasi gondolkodás győzelmének a következményét. **Mivel minden faj egyenlő, ezért a fajok közti elkülönülés erkölcstelen. Ha a fehérek megörzik saját közösségi összetartozásukat, az láthatóbbá teszi a zsidó közösségek elkülönülését.** Az amerikai szervezett zsidóság ezért beindította a szegregáció-ellenes mozgalmat.

Amikor 1917-ben Marcus Garvey a fekete szeparatista mozgalomnak a vezetője látogatást tett az NAACP (National Association for the Advancement of Coloured People – Országos szövetség a színes bőrű lakosság felemelkedéséért) központjában, ott annyi fehér embert talált, hogy kirohant az épületből, kijelentve, hogy ez egy fehér szervezet. A szervezett zsidóságnak meghatározó szerepe volt a polgárjogi mozgalmak beindításában. MacDonald idézi az Amerikai Zsidó Kongresszus egyik jogászát, aki elmondotta, hogy a polgárjogi mozgalom nyomására elfogadott jogszabályokat ténylegesen a zsidó szervezetek irodáiban dolgozó zsidó alkalmazottak írták. Ezeket aztán a zsidó törvényhozók vagy a nem-zsidó, de zsidó választóik nyomása alatt álló képviselők és szenátorok törvényerőre emelték.

A Boas irányítása alatt álló antropológiai iskola a fajok közti integrációt és a fajok egyenlőségét szorgalmazta, sőt minden rendelkezésére álló eszközzel erőltette. Ily módon az amerikai kultúra túlságosan homogenizálódott, képmutatóvá és emocionálisan, valamint esztétikailag elnyomóvá vált, különösen szexuális vonatkozásban. Ez a program arról próbálta meggyőzni az amerikaiakat, hogy az embert megnyomorító nyugati kultúrával szemben a harmadik világ természeti emberei sokkal vonzóbb módon élnek. A lényeg itt az volt, hogy minden lehető módon bírálni kellett a nyugati társadalmakat, a nyugati kultúráját, miközben dicsőíteni kellett mindent, ami primitív. **A Franz Boas iskolájához tartozó antropológusok például nem beszéltek arról, hogy a primitív kultúrákban mennyire megmaradt a kegyetlenség és más barbár tulajdonságok.** Ha ezek mégis a figyelem középpontjába kerültek, akkor azt a hanyatló nyugat fertőzésének minősítették. Mindez azt a stratégiát szolgálta, hogy aláássák a nyugati társadalmak önbizalmát és fellazítva közösségeiket a harmadik világ népeinek a nyomása alá helyezték.

Az Egyesült Államok, amely a bennszülött indián lakosság csaknem teljes kiirtása után az európai kultúra hagyományai szerint fejlődött, ma már – az érvényben lévő bevándorlási politika következtében – gyorsított ütemben veszti el európai jellegét. Az európai eredetű fehér-kultúrát le kellett járítani, és e cél érdekében meggyöngyítették a fehér emberek közti természetes szolidaritást, és jelenleg is gyorsított ütemben folyik az európai kulturális örökség felszámolása, a keresztény hagyományokhoz való kötődés fellazítása.

Már több ízben foglalkoztunk azzal, hogy a Németországban létrejött **Frankfurti Iskola** milyen meghatározó szerepet játszott ebben a folyamatban. Ami akkor a weimari Németországban történt, az most világ-szinten folytatódik, és globális méretekben ismétlődik meg. A nemzetiszocialisták uralomra kerülésével a Frankfurti Iskola meghatározó személyiségei kivándoroltak az Egyesült Államokba. A kaliforniai Berkeley Egyetem lett az egyik központjuk. Max Horkheimer vezette az itteni kutatásokat, amelyekben részt vett Theodor Wiesegrund Adorno, Eric Fromm és Herbert Marcuse is. Horkheimer egyáltalán nem csinált titkot abból, hogy

kutatásaik célja pártpolitikai természetű, és azoknak az eredményeit közvetlenül alkalmazni kívánják a propaganda tevékenységben.

Adorno 1950-ben publikálta a 'The Authoritarian Personality' (A tekintélyuralmi személyiség) című munkáját, amely a 'Tanulmányok az előítéletről' című sorozatban jelent meg. Ez a sorozat tartalmazott olyan tanulmányokat is, amelyek az antiszemitizmus és az emocionális rendellenességek viszonyával foglalkoztak. „A tekintélyuralmi személyiség” jelentős hatással volt az akkori szellemi életre, részben azért, mert az Amerikai Zsidó Bizottság jelentős anyagi támogatásban részesítette, részben azért, mert a zsidó egyetemi tanárok lelkesen tanulmányozták és oktatták. **Adorno azt akarta bebizonyítani, hogy minden csoporthoz való szoros kötődés egyfajta lelki rendellenességnek a tünete.** Minden megnyilvánulás - a hazaszeretettől a vallási hovatartozáson át a családokhoz való kötődésig (és ide tartozik a fajhoz való ragaszkodás is) - az elfajzott és veszélyes tekintélyuralmi személyiség tünetének tekinthető.

Nem megengedhető a különbségtétel az eltérő csoportok között, és ezért minden csoport- lojalitás, még a legközelebbi családi kötelékek esetén is, előítéletnek tekintendő. Ennek nyomán Christopher Lasch történész, aki számos társadalomkritikai művet alkotott, írta, hogy az előítéletet csak úgy lehet eltávolítani az amerikai társadalomból, ha az amerikaiakat kollektív pszichoterápiának vetik alá. MacDonald két évtizedes kutatómunka után arra az eredményre jutott, hogy pontosan ez a fajta csoport-lojalitás, a hagyományoknak a feltétlen tisztelete és a másságnak a tudatos érvényesítése a zsidó kollektív-önazonosság központi kérdése. **Ami lehetővé tette a zsidó nép fennmaradását több évezreden át azt Horkheimer és Adorno lelki betegségnek tekinti a nem-zsidó emberek vonatkozásában.** Ez nagyon hasonlít ahhoz, amit a Szovjetunióban is alkalmaztak annak idején a másként gondolkodókkal szemben. Mindenki, akinek más volt a politikai véleménye, az pszichopátának, elmebetegnek számított. **A Frankfurti Iskola tagjai soha nem bírálták, de még csak kutatásuk tárgyává sem tették a zsidók csoport-identitását. Ezt a kérdést kizárólag a nem-zsidók vonatkozásában vizsgálták.**

A kettős-mérce itt is nyilvánvaló. Azt a csoportfejlődési stratégiát, amit a judaizmus alkalmazott a nem-zsidók vonatkozásában patológikus megnyilvánulások tünetegyüttesének írták le. Ugyanezen zsidó értelmiségiek számára az antiszemitizmus is a lelki megbetegedés megnyilvánulása volt. Azt állították, hogy a keresztény önmehtagadás, különösen a szexuális ösztönök elfojtása az oka a zsidók elleni gyűlöletnek. A Frankfurti Iskola vezető személyiségei lelkesen fogadták a pszichoanalízist, és olyan szárnyaló bölcsességet fogalmaztak meg, hogy az Oedipus-komplexus, az ambivalens viszonyulás az apához, valamint az anális szadisztikus viszony a korai gyermekkorban az antiszemiták megmásíthatatlan öröklődő tulajdonsága.

A Frankfurteri Iskola egyrészt nevetségessé tette a hazafiasságot és a faji azonosságtudatot, másrészt dicsőítette a promiszkuitást, vagyis a válogatás nélküli nemi életet, valamint a cigányoknak a nyomorát. A sikeres 1960-as kultúraellenes mozgalmak szellemi kifejeződésüket, a legyőzendő ellenfelet a „tekintélyuralmi személyiség”-ben találták meg. Ezek közé tartozott a szülők elleni lázadás idealizálása, a kis erőfeszítést igénylő szexuális kapcsolatok favorizálása, a társadalmi felemelkedés irányába tett erőfeszítések lekicsinylése, a társadalmi státusz, a család, a keresztény vallás és a hazafiság lenézése és kigúnyolása.

Ez a kultúra elleni lázadás sikeresnek bizonyult a hagyományos nemzeti és faji kötődés lelki megbetegedéssé való minősítésében és megbélyegzésében. **A francia Jacques Derrida, aki zsidó gondolkodó volt, így írt erről: „a dekonstrukcionizmus eszméje mögött az erős nemzetállamoknak a dekonstrukciója húzódott meg, hatalmas erejű bevándorlási politikával, a nacionalizmus retorikájának, a helyi politikának, a szülőföld és a nemzeti nyelv metafizikájának a lebontásával. Az azonosságtudat bombájának hatástalanítása azt célozta, hogy eltávolítsák azt a fegyvert, amit a nemzetállamok készítettek azért, hogy megvédjék magukat az idegenekkel, a zsidókkal, az arabokkal és a bevándorlókkal szemben.”**

Az alapvető cél az volt, hogy az Egyesült Államok európai származású lakóit meggyőzzék arról, hogy tekintsék irracionálisnak, a pszichopatológia tünetének a demográfiai és kulturális hanyatlásuk miatti aggodalmukat. A Frankfurteri Iskola kulturális marxizmusa sikeresnek bizonyult. Akik elleneztek a fehér emberek elmozdítását korábbi státuszukból, azokat rutinszerűen lelkileg zavarodott, gyűlöletszító személynek minősítették. Amikor a fehér- emberek kísérletet tettek csoportérdekeik védelmére, akkor lelkileg alkalmatlannak minősítették őket. **Az etnocentrizmus ideológiája a lelki megbetegedés egy változata lett, amelyet egy olyan csoport terjesztett, amely saját hosszú története során vitathatatlanul a legetnocentrikusabb embercsoport volt a világon eddig létező kulturális közösségek között.**

A zsidók számára a legtermészetesebb, hogy minden eszközzel elősegítsék a tömeges bevándorlást Észak-Amerikába. A sokféleséget a zsidók rendkívül kényelmesnek találják a maguk számára, de elsősorban nem erre hivatkoznak, hanem arra, hogy az Egyesült Államok és Kanada nyitva áll minden üldözött, hasonló-vallású személy számára, bárhol is éljen a nagyvilágban. A zsidók az egyetlen népcsoport, amely mindig is következetesen szorgalmazta a tömeges bevándorlást. Más európai etnikumú szervezetek is tettek időnként erőfeszítéseket ebben az irányban, de ez nem mérhető ahhoz a kitartó erőfeszítéshez, amit a zsidó közösségek folytattak a határok nyitva tartásáért minden bevándorló számára. A zsidó közösségen belül számos kérdésben éles viták folytak, de a bevándorlás kérdésében mindig egyetértettek.

Israel Agnail „The Melting Pot” (Az olvasztótégely) című színdarab szerzője már

1908-ban úgy látta, hogy csak egy lehetőség van a világbéke megteremtésére, hogyha teljes mértékben megszüntetik az útleveleket, a vízumokat, a határokat, a vámhivatalokat és az ehhez hasonlókat. Israel Agnail ugyanakkor lelkes cionista volt, és határozottan ellenezte a zsidók vegyes házasságát nem-zsidókkal.

A New York déli részén lévő kis szigeten álló Szabadság-szobor (pontos neve: Liberty Enlightening the World – A szabadság megvilágítja a világot) a franciák, pontosabban a francia szabadkőművesek ajándéka volt, akik így fejezték ki tiszteletüket az amerikai politikai hagyományok iránt. Emma Lazarus zsidó költőnő írt egy szonettet, amelyben sikeresen átalakította a szabadság szobrát a bevándorlás jelképévé. A szobor aljára évtizedekkel később rögzítették Lazarus sorait: amely szerint a Szabadság-szobor magához öleli azokat, akik áhítoznak a szabadság iránt, a boldogtalanokat, akiktől megtagadták a bőség partjait.

Emma Lazarus 'Az új kolosszus' című 1893-as költeményének néhány sorát a New York-i Kennedy repülőtér érkezési csarnokának a falán lévő emléktáblára is felvésték. A Szabadság-szobor talapzatán olvasható szövegből azonban a repülőtéri változatban kihagyták a harmadik sort: „Nyomorgó söpredéktek kell nekem”.

MacDonald hosszú kutatómunkája során rájött arra, hogy a zsidók valószínűtlen érvekkel támasztják alá, hogy már hosszú ideje az etnikai sokféleség alkotja Amerika igazi erejét. 1948-ban az American Jewish Committee (Amerikai Zsidó Bizottság) arról próbálta meggyőzni az amerikai törvényhozást, hogy az amerikanizmus az a szellemiség, amely mögött az Egyesült Államok hagyományos jóindulatú magatartása található, és amelyet immáron valamennyi etnikum, valamennyi faj, valamennyi vallás, valamennyi nemzet tagjára kiterjesztett. A kaliforniai professzor szerint azonban „Amerikanizmus, mint sajátos amerikai hagyományrendszer valójában soha nem létezett.”

1952-ben az American Jewish Congress képviselői a bevándorlásról tartott meghallgatáson kijelentették, hogy az Egyesült Államok egészére kiterjedő tapasztalat kétségen kívül megerősítette, hogy Amerika ereje lakosságának sokféleségében rejlik. Ebben az időben még az érvényes bevándorlási törvények kifejezetten azt a célt szolgálták, hogy fenntartsák az európai eredetű fehér lakosságnak a többségét. 1965-ben alapjaiban megváltoztatták a bevándorlási jogszabályokat. Kevesen tudják, hogy a helyükbe lépő új törvények gyökeresen átalakították az Egyesült Államok etnikai összetételét. MacDonald azt állítja, hogy ez a demográfiai átalakítás a szervezett zsidóság célja volt kezdettől fogva. Korábban a zsidóság az Angliából, Franciaországból és Kanadából való bevándorlást részesítette előnyben. A zsidó csoportok tiltakoztak a leghangosabban a francia anyanyelvű Québec kanadai tartomány szeparatizmusa és függetlenné válása ellen.

Az ausztráliai zsidóság esetében azonban már gyökeresen mást láthatunk. Az ötödik kontinens zsidósága állt az élére azoknak az erőfeszítéseknek, amelyeknek a célja az

volt, hogy megváltoztassák az ottani kormányzatok „fehér Ausztrália” politikáját. Az Australian Jewish Democrat című lap vezércikkében azt írta, hogy a multikulturális és az etnikai sokféleséget előnyben részesítő Ausztráliának az erősítése a leghatékonyabb politika az antiszemitizmussal szemben. A cikk írója szerint azon a napon, amikor Ausztráliának egy kínai-ausztráliai lesz a főkormányzója, akkor sokkal biztosabb lesz abban, hogy szabadon élhet zsidó-ausztrálként.

Mint már utaltunk rá, Earl Raab is az ausztráliai zsidó újságíróhoz hasonlóan gondolkodott. A Brandeis Egyetem egykori elnöke is úgy gondolta, hogy a zsidóknak érdekében áll föláldozni a hagyományos kultúrát, nemzeti összetartozást és azonosságtudatot a sajátosan zsidó érdekek védelmében.

Hogyan alakult a szervezett zsidóság és a politikai baloldal kapcsolata?

Közismert, hogy a zsidóságnak egy jelentős része hagyományosan a baloldali mozgalmakhoz és politikai irányzatokhoz tartozónak vallja magát. MacDonald szerint történelmileg érthető volt, hogy a szervezett zsidóság azokat a mozgalmakat támogatta, amelyek nyíltan hirdették a fennálló politikai rendszerek megdöntését. A zsidóság emancipálódását követően egyes szervezett zsidó közösségek ellenállásba ütköztek a nemzsidó elitek részéről. Ezek úgy érezték, hogy olyan versenytársakra akadtak, akik komolyan veszélyeztetik társadalmi helyzetüket.

Minthogy a zsidóság egy-egy országba kívülről érkezett, és több vonatkozásban elkülönítette magát a befogadó társadalmaktól és az ott uralkodó hatalmi viszonyoktól, ezért viszonylag könnyen váltak a tagjai forradalmárokká. A zsidóknak baloldali elkötelezettségét gyakran az a remény is motiválta, hogy a kommunizmus hatékony eszköz lehet az antiszemitizmus elleni küzdelemben. Egy univerzális társadalom létrehozása hatékonyan elősegítheti annak a nem-zsidók között meglévő összetartozásnak a felszámolását, amely, ha megmarad erősnek, újból és újból előidézheti a társadalmakba kívülről érkező zsidó közösségeknek a többségből való kirekesztését. Az univerzális ideológiák azonban az azonos elbírálást csak a nem-zsidókra vonatkoztatják. Valamennyi ilyen univerzális ideológiában hallgatólagosan benne van, hogy ez az elkülönülő zsidó közösségekre az azonos elbírálás nem érvényes.

Ha a nem-zsidók elfogadják az univerzális ideológiát, akkor az, kifejezett állapotában azt is magával vonhatja, hogy egyáltalán nem fogják különálló társadalmi kategóriának tekinteni a zsidókat, miközben a zsidók egymás között – rejtetten és hallgatólagosan - továbbra is fenntarthatják az erős zsidó összetartozás tudatát és kötelekeit.

Az egyik folyamatosan jelenlévő kérdés, hogy milyen specifikus oka lehetett a zsidóságnak arra, hogy támogassa a bolsevikok mozgalmát, és részt vegyen a cári rendszer megdöntésében. Az Oroszországban a kormányzat által számukra kijelölt területen élő zsidóságnak számos sérelme volt a cári rendszerrel, az orosz uralkodó

elittel szemben. A nyugati közvélemény a cári Oroszországot antiszemita államnak tekintette, ahol időről időre zsidóellenes pogromokra került sor. A bolsevik uralom alatt nyögő Szovjet-Oroszország ehhez képest az ígéret földjének bizonyult a zsidók számára, amelyben betiltották az állami antiszemitizmust. A bolsevik diktatúra azonban mindent elkövetett a kereszténység felszámolására, miközben minden érvényesülési lehetőséget megnyitott az egyes zsidók számára. A bolsevikok azért hirdették az osztály nélküli társadalmat, mert abban az elkülönült zsidó közösségek már nem vonják magukra a társadalom megkülönböztető figyelmét. **A marxizmus gazdasági változata azt tanította, hogy a konfliktusok nem etnikai, hanem sokkal inkább gazdasági természetűek, ezért sok zsidó őszintén hitt abban, hogy a bolsevik rendszer az antiszemitizmus végét jelenti.**

A főáramlatú történettudomány ma sem vesz tudomást arról, hogy a világszinten megszerveződött zsidó közösségek felső irányítását a szuper-gazdag, nagyrészt zsidó származású bankár-dinasztiák látják el. Ezek a bankár-dinasztiák hosszú küzdelmet vívtak azért, hogy megszerezzék Anglia, Európa és az Egyesült Államok pénzügyrendszerének az irányítását. Amikor ez nehézségekbe ütközött, akkor az egyik megoldási lehetőségnek bizonyult, hogy az Egyesült Államokat, ezt a hatalmas és dinamikus fejlődő országot két részre osztják, és a kettő közötti konfliktusok finomra hangolásával hozzák létre azokat a belső változásokat, amelyek a két állam sakkban-tartásával lehetővé teszik számukra, hogy mindkettőnek ellenőrizhessék a pénzügyrendszerét.

Az erre vonatkozó történelmi tények kutathatóak, de a főáramlatú történészek nem szívesen foglalkoznak vele. E helyett azt erőltetik, hogy az Észak-Dél háborúja az Egyesült Államokban a néger rabszolgák felszabadítása érdekében folyt. A polgárháborút előkészítő, kirobbantó és levezénylő nemzetközi pénzkartellről rendszerint hallgatnak. Ez azért fontos témánk szempontjából, mert a cári rendszerre már a napóleoni háborúk óta neheztelő nemzetközi pénzkartell többször is tett erőfeszítéseket a cári rendszer megdöntésére. Az államok feletti pénzhatalom ügynökei a szabadkőművesek és az anarchisták közreműködésével sorozatosan követtek el merényleteket az egyes cárok és az uralkodóház más tagjai ellen. A pénzkartell feldühítette, amikor Lincoln elnök kérésére a cár elküldte mind a baltikumi, mind a csendes-óceáni hadiflottáját az Egyesült Államok csendes-óceáni és atlanti partjaihoz. A cél az volt, hogy a pénzkartell hegemoniája alatt működő Brit Birodalom haditengerészeti erői ne tudjanak beavatkozni a polgárháborúba.

A nemzetközi pénzkartellnek más sérelmei is voltak Oroszországgal szemben, például az, hogy nem tudta úgy eladásítani, ahogy azt célul tűzte ki, és ily módon nem tudta a cári Oroszország pénzügyrendszerét a közvetlen ellenőrzése alá venni, noha erre számos kísérletet is tett. A nemzetközileg is megszerveződött zsidó hatalomnak tehát több oka is volt arra, hogy hatalmas támogatást nyújtson a bolsevikoknak a cári

rendszer megdöntésére. Ma már azt is kellően alá lehet támasztani bizonyítékokkal, hogy a cári család kivégzésére a cionista Jacob Schiff, New York vezető bankárja adott utasítást, aki kezdettől a bolsevik hatalomátvétel egyik fő finanszírozója volt.

Az I. világháborút követően a csődöt mondott gazdasági marxizmus nyomában egyre nagyobb teret nyert a kulturális marxizmus. A kulturális marxizmus fő célja annak az európai kultúrának az átalakítása, felmorzsolása, amely két hatalmas pilléren, a görög-római magas- kultúrán és a kereszténységen nyugszik. A zsidó kommunisták nemcsak Szovjet- Oroszországban, de másutt is az ateizmust és a világ dolgozóinak a szolidaritását hirdették. Ennek ellenére nagyon vigyáztak arra, hogy bármennyire is egyesülnek a világ proletárjai, a jól elkülöníthető szekuláris zsidó önazonosság, a zsidó összetartozás tudata hatékonyan fennmaradjon. Lenin, akinek négy nagyszüleje közül csak az egyik nagyapja volt zsidó, külön is jóváhagyta a zsidó identitásnak a megtartását a kommunizmus uralma alatt is.

Ami Amerikát illeti, az Egyesült Államok Kommunista Pártja határozatot fogadott el 1946-ban arról, hogy támogatja az elkülönülő zsidó népiség és identitás megőrzését a kommunista országokban. A kommunizmus úgy akarta egyesíteni a nemzetközi proletariátus segítségével a világot, hogy ne legyenek határok, ne legyenek nemzetállamok, se különböző vallások. A zsidók azonban szilárdan meg voltak arról győződve, hogy ebben a világrendszerben lesz egy biztos hely az elkülönülő zsidó csoportidentitás megtartására. A hivatalosan hirdetett ideológia szerint minden ember testvére a másoknak. Ennek ellenére a szovjet érdekszférába tartozó államokban csak igen kevés zsidó veszítette el sajátos zsidó identitását, és azt lényegében a szovjetrendszer fennállása alatt mindvégig megőrizte.

Charles Rappoport, az orosz születésű francia kommunista vezető azt vallotta, amit egyébként síremlékére is rávéstek, hogy a „szocializmus szabadság nélkül nem szocializmus, a szabadság pedig nem szabadság szocializmus nélkül”. Nos, ő mondta azt, hogy „a zsidó nép az emberiség egysége és összetartozása eszméjének a hordozója a világtörténelemben. A zsidó nép eltűnése az emberiség halálát jelezné. Az ember végső átalakulását fenevaddá.” Ez a nagy műveltségű, sok nyelven beszélő zsidó értelmiségi, akit 1920-ban a francia kommunista párt politikai bizottságába is megválasztottak, olyan megkülönböztető szerepet tulajdonít a zsidóságnak, amely nem összeegyeztethető az emberiség egységével és összetartozásával.

Amikor a sokáig kaméleonként viselkedő Sztálinról kiderült, hogy valójában antiszemita, akkor a zsidóság távolodni kezdett a kommunizmustól. Ahogyan az antiszemita cári rendszerben a zsidók vezetőszerpet játszottak a forradalmi mozgalmakban, úgy a fokozatosan antiszemitává lett Szovjetunióban is egyre több zsidó lett disszidens másként- gondolkozó és szállt szembe a nemzeti bolsevizmussal. Hasonlóan alakultak a viszonyok a szovjethatalom hegemoniája alatt élő kommunista rendszerekben, amelyeket viszont jelentős mértékben kommunista

zsidók vezettek. Így például a lengyel kommunista párt vezetőinek a többsége jobban tudott jiddis nyelven, mint lengyelül. A lengyel kommunisták keményen ragaszkodtak zsidó identitásuk megőrzéséhez. Amikor megbukott a kommunista rendszer, akkor sokan közülük feladták lengyelségüket, és kivándoroltak Izraelbe.

Szinte minden a témával foglalkozó tanulmányban vagy könyvben említésre kerül, hogy a Kun Béla által vezetett kommunista magyar tanácsköztársaságnak a túlnyomó többsége (egyések szerint 95%-a) zsidó volt. 1945-ben Sztálin tudatosan moszkovita zsidó kommunistákra bízta Magyarország irányítását. Meg volt róla győződve, hogy Rákosi Mátyás, Gerő Ernő, Révai József és Farkas Mihály minden parancsát végre fogja hajtani. Az 1956 októberében kitört forradalom valójában valami olyasmit akart megvalósítani, amit Charles Rappoport síremlékére írtak, és már idéztünk. A magyarok szabadságot, nemzeti függetlenséget akartak, megtartva a társadalmi igazságosságot, a szociális jogokat, a nemzeti összefogást, valamint a közös érdekek és értékek védelmét. Fellázadtak a kommunista diktatúra rendőrállama ellen, de nem azért, hogy a pénzuralmi diktatúra adósrabszolgái legyenek. Legfőképpen azonban azt akarták, hogy hagyják őket végre magukra a 'világjobbító' betolakodók, hogy a sors engedje meg egyszer nekik is, hogy függetlenül saját maguk intézhessék hazájuk ügyeit, s hogy idegenek gyámkodása nélkül végre magyar irányíthassa a magyart.

Kádár hazaárulással lett nagyhatalmú kommunista diktátor. Számos kommunista zsidó volt a környezetében, akik a Nyugat felé még azzal is próbálkoztak, hogy antiszemitizmussal vádolják az 56-s forradalmárokat, hogy így nyerjék el a nemzetközi zsidóság és szabadkőművesség befolyása alatt álló nyugati kormányoknak a támogatását. Ezek a kormányok cserbenhagyták a magyar forradalmat, de saját közvéleményük nyomására vonakodtak Moszkva helytartóit túl gyorsan Magyarország legitim képviselőinek elismerni. Ebben a vonatkozásban csak óvatosan működhetett a pénzhatalmi világelit hálózata.

Folytatva a zsidó kérdés elemzését, az Egyesült Államokban a kommunisták kemény magjában, valamint a Students for a Democratic Society-ben (SDS), a Diákok a Demokratikus Társadalomért Szövetségben főleg zsidókat találhattunk. Ezek forradalmárnak tartották magukat, ateisták voltak, és olyan univerzalista világnézetük volt, amelyet teljes mértékben össze tudtak egyeztetni zsidó azonosságtudatukkal.

MacDonald a trilógiájában idéz az egyik amerikai baloldali értelmiséginek a tanulmányából, amely egy felmérés eredményéről számol be. Kiderült, hogy „sok kommunista például azt állítja, hogy soha nem kötne házasságot olyan személlyel, aki maga nem baloldali. Amikor a zsidókat kérdezték, hogy össze tudnának-e házasodni egy nem-zsidóval, sokan elbizonytalanodtak, mert meglepte őket ez a kérdés, és nehéznek találták rá a választ. Magyarozatképpen hozzáfűzték, mindig a

legtermészetesebbnek tekintették, hogy egy zsidóval kötnek házasságot.” Ebből az derül ki, hogy a zsidóság iránti elkötelezettségük sokkal mélyebb volt, mint baloldali elkötelezettségük.

Az amerikai zsidók közül sokan szakítottak a kommunizmussal, amikor egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy Moszkva nacionalistává kezd válni. Az utolsó csepp a pohárban az volt, amikor az 1967-es háborút követően a Szovjetunió megszakította diplomáciai kapcsolatait Izraellel. Egy SDS aktivista így fogalmazta meg álláspontját: „Ha választanom kell a zsidó ügy és a haladó, anti-izraeli SDS között, akkor én a zsidó ügyet fogom választani. Ha barikádokat építenek, akkor a zsidó oldalon fogok küzdeni.”

A bolsevikok - elsősorban a permanens forradalmat hirdető trockisták - állandó forradalmat, vagyis állandó polgárháborút akartak egészen addig, amíg a világ proletárjai győznek, és létrejön a kommunista világrendszer, a bolsevik világállam. Ezek a radikális baloldaliak a XX. század utolsó évtizedeiben hirtelen átalakultak jobboldali neokonzervatívokká. A szélső balról átrepültek a szélső jobbra. Permanens forradalom helyett permanens háborút hirdettek a világ-demokrácia győzelméért, az új világrendért, a demokratikus világkormányért. A lényeg, hogy állandóan mozgásban legyenek a társadalmak, az országhatárok, mert a forradalom, a polgárháború, a helyi háború, a világháború mind-mind lehetővé teszi a szuper-elit világhatalmi stratégiájának a fokozatos megvalósítását. Az amerikai neokonzervatívok tehát a felszínen radikális változást hajtottak végre, amikor már nem permanens proletárforradalmat, hanem egy permanens háborút hirdettek meg a demokrácia világszintű elterjesztéséért. Mindezt azért tették, hogy a pénzürelmi világelit uralmát véglegesítő új világrend, a globális világkormányzat létrejöhesse, vagyis a lényeg ne változzon.

Ha ez a világstratégia a világnépként megszerveződött zsidó nép, és a szupergazdag bankárelit érdekeit szolgálja, akkor ez a látszólag nagy változás – radikális trockistából radikális neokonzervatív demokratává történő átlényegülés – valójában érintetlenül hagyja ezeknek a személyeknek a zsidó identitását, amely a leglényegesebb közös tulajdonságuk. Így például korábbi baloldaliak szakítottak ezzel az ideológiával, mert az Izrael ellen fordult. Átértelmezték az amerikai konzervativizmust, létrehozták a 'neokonok' neokonzervatív mozgalmát, amely már rendületlenül támogatja Izraelt. A neokonzervatívok azonban elkötelezett hívei a bevándorlásnak is, és kiszorították a faji identitásukhoz ragaszkodó fehérbőrű amerikaiakat a szalonképesnek tekinthető konzervatív politikai jobboldalból.

Amikor olyan bonyolult és kényes kérdésekről van szó, mint egy ember személyes elkötelezettsége, azonosságtudata, mindig figyelembe kell venni az illetőnek a motívumait. Minden embernek, legyen az zsidó vagy nem-zsidó, joga van ahhoz, hogy önmagát jó szándékúnak, becsületesnek és tisztességesnek tartsa. Azért mert az

öntudatos zsidó közösségek hagyományait követve kiválasztott népnek, a nemzetek fáklyavivőinek tartják magukat, nem lehet tőlük megtagadni a jó szándék és a segíteni-akarás motívumait. Ha egyes zsidó közösségek önképéhez hozzátartozik az elnyomottak támogatása, akkor ezt tudomásul kell vennünk. Ha azonban a világ jobbítása, a társadalmi igazságosság érvényesítése mindig együtt jár a nem-zsidó közösségek hagyományainak a gyengítésével, a közösségi összetartozásuk bomlasztásával, akkor jogos a kérdés, hogy mindezt a szervezett zsidóság tudatosan teszi-e, vagy ez jó szándékú törekvéseinek csak egy nem kívánt mellékhatása?

Aki elmélyül ezekben a kérdésekben, annak be kell látnia, hogy sok zsidó embertársunk a legőszintebben támogatja a liberális szabadságjogokat, és elképzelhető, hogy bizonyos fokig magukat is félrevezetik: „Mert a legjobb megtévesztők azok, akik magukat is megtévesztik.”

Itt a lényeg az, hogy a zsidó érdekek érvényesítésén fáradozó zsidóknak először önmagukat kell meggyőzni. Ha például egy zsidó azt szorgalmazza, hogy Amerika lakossága kevésbé legyen fehérbőrű, lehet, hogy meggyőzte magát arról, miszerint az Egyesült Államoknak előnye származik abból, ha számos kultúrából összetevődő színes és multikulturális mozaikot alkot. Ha ő erről meg tudta győzni önmagát, akkor nyilvánvaló, hogy másokat is könnyebben meg tud győzni róla. Sok zsidó embertársunk valószínűleg nincs is teljesen tisztában azzal, hogy személyiségének mennyire meghatározó része az ő zsidó identitása, amely aztán végül politikai nézeteit is meghatározza. Abraham Joshua Heschel a lengyel születésű amerikai rabbi számolt be arról, mennyire meglepődött az 1967-es izraeli-arab háború idején (1967. június 5-10.), amikor ösztönösen és szenvedélyesen Izrael oldalára állt: „Egyszerűen nem tudtam, hogy én ennyire zsidó vagyok”. Ez elgondolkodtató magyarázat egy olyan ember részéről, akit életében az egyik legnagyobb zsidó spirituális vezetőnek tartottak. A zsidók, úgy tűnik, hogy nagyon erősen ápolják a saját néphez való tartozás érzését. A teológus, Eugene Borowitz ezt úgy fogalmazza meg, hogy a zsidók többsége azt állítja magáról, hogy rendelkezik egy olyan „barát, vagy ellenség-felderítő” érzékelővel, amely lehetővé teszi számára egy zsidó jelenlétének a felismerését még akkor is, ha az erőteljesen álcázza magát. Itt az elgondolkodtató a „barát, vagy ellenség” kitétel.

Számos zsidó azt állítja magáról, hogy ő már szakított korábbi zsidó identitásával. Az ilyen megnyilatkozások nem eléggé meggyőzőek. A zsidó publikációkban sokat olvashatunk az amerikai zsidók hatalmáról és befolyásáról. Olyan megfogalmazásokat használnak, amelyeket azonnal antiszemitanak minősítenek, ha nem-zsidók is használják. Joseph Sobran, a National Review című folyóirat (amelynek e sorok írója évekig az előfizetője volt) egykori neves vezércikkírója mondta, hogy „a zsidók egymás között zsidók akarnak maradni, de azt elutasítják,

hogy a nem-zsidók zsidónak tekintsék őket. Ők úgy akarják érvényesíteni saját elkülönülő érdekeiket, hogy közben azt a látszatot keltsék, hogy ilyen elkülönülő érdekek nincsenek”. Számos zsidók által kezdeményezett és irányított intellektuális mozgalom azért volt sikeres, mert zsidó jellegét sikerült titokban tartani.

Ha ortodox zsidók, mint zsidók kezdeményezték volna a multikulturalizmust, vagy a tömeg- bevándorlást, vagy az autoriter személyek elleni mozgalmakat, akkor bizonyosan más támogatásban részesültek volna. A zsidó politikai-stratégia ezeknek a mozgalmaknak az elméleti megalapozásában nem fogalmazódott meg, és a nem-zsidó értelmiségiek, akik elfogadták ezeket az elméleteket nem úgy tekintettek rájuk, mint amelyek a zsidó és nem-zsidó értelmiségiek kulturális rivalizálásának a részét képezik. A sajátosan zsidó politikai-stratégia rejtve maradt. Ezeknek a mozgalmaknak a zsidó kezdeményezői használták álcázásra azt a technikát is, hogy a zsidó-stratégiát olyan nem-zsidó strómanokkal hajtsák végre, akiket ők választottak ki, és helyeztek pozícióba. Ezt láthattuk az Egyesült Államok Kommunista Pártja esetében is, amikor elsőszámú-vezetőnek nem-zsidókat választottak ki. Ezeknek egy része ezen átlátott, és le is mondott.

Nehéz kérdés felderíteni, hogy melyek a rejtett motívumok. Ha valaki olyan politikai célt választ, amely egyértelműen arra utal, hogy az nem szolgálja a szervezett zsidóság közös érdekeit, már bizonyíthatja azt, hogy az illető elszakadt zsidó identitásától. Ha nincs ilyen konfliktus a zsidó érdekekkel, akkor is lehetnek taktikai különbségek a különböző zsidó identitású csoportok között. A taktikai kérdésekben való vitát a szervezett zsidóság különböző csoportjai rendszerint félreteszik, ha közösen kell fellépniük a nem-zsidó, fehér amerikaiakkal szemben. Ilyen kérdések lehetnek például a bevándorlás, a különböző kisebbségek számára biztosított kedvezményes elbírálás, a diszkrimináció ellenes törvények, az erőszakos integráció. Ezek nem állnak az európai eredetű fehér amerikaiaknak az érdekében. Mégis sok fehér amerikai támogatja őket, és ez azt bizonyítja, hogy már nagy-mértékben elveszítették faji összetartozásuk tudatát.

A zsidókérdés több kutatója szerint is lehetséges, hogy a századokon átnyúló konfliktusok következményeként vannak olyan zsidók, akik gyűlölik a nem-zsidó társadalmat, és tudatosan törekszenek annak a lerombolására. Bizonyítható, hogy vannak olyan zsidó csoportok, akik azért akarják lebontani a fennálló és nem-zsidók által létrehozott hatalmi struktúrát, mert azt antiszemitanak tartják. A zsidó történelemben a bibliai időktől kezdve a mai napig megtalálhatóak azok a zsidók is, akik mindig is kritikusán szemlélték a zsidó közösséget, és önmagukat is. Példaként említhetjük Benjamin Disraeli-t, aki többször volt Anglia miniszterelnöke, s aki így fogalmazta meg, milyen hatást tettek a zsidók és a nem-zsidók közti kapcsolatok a történelem folyamán a zsidó közösségekre: „Becsmérlővé és gyűlölködővé váltak az

emberiség iránt, ami pedig a jelen magatartásukat illeti, már nem veszik számításba, miért szidta és bántalmazta őket az a közösség, amelyben éltek, és amellyel csak nagyon kis mértékben keveredhettek.”

A zsidó magatartás motívumai mellett fontos tényező az Amerikában élő zsidó közösségeknek a nagysága is. **A zsidók létszáma a legújabb adatok szerint 7 és 8 millió között lehet az Egyesült Államokban.** Tekintettel arra, hogy a 320 milliós összlakossághoz képest ez egy 2-2,5%-ot tesz ki, ezért jogos a kérdés, hogy hogyan volt képes ez a kisebbség olyan drámai módon megváltoztatni az Egyesült Államok társadalmát, mint ahogyan ezt számos lényeges vonatkozásban megtette. Az erre adható egyik magyarázat az, hogy a zsidókat az átlagosnál magasabb intelligencia, energikusság, szenvedélyes odaadás és összetartás jellemzi.

Kevin MacDonald szerint a zsidók átlagos IQ-ja 115, ami jóval az európai, fehér eredetű lakosság átlaga felett van. Ha azonosulni tudnak egy számukra fontos céllal, akkor azért keményen dolgoznak, az a vágy vezérli őket, hogy nyomot hagyjanak a világon. Ezt a vágyukat egymás személyes támogatásával is elősegítik.

„Jews, Blacks and Race” címet viselő tanulmányában a kaliforniai professzor azt írja, hogy az 1960-as évek óta követik figyelemmel a színes bőrű lakosság IQ-jának az alakulását. Azt feltételezték, hogy azok a feketék, akik magas képzettséget igénylő munkát végeznek, a fehérekével azonos IQ-val rendelkeznek. Egy 1990-es felmérés szerint az értelmiségi munkakört betöltő fehérek IQ-ja 114, míg az ugyanezt a munkát végző feketék IQ-ja 94 volt. A színes-bőrűek átlag IQ-ja 85, ami a fehérek átlaga alatt van, és a zsidó amerikaiak IQ-ja alatt, akiknek az átlaga 115. MacDonald szerint az IQ-nak és a teljesítménynek ez a fajta összehasonlítása feketék, fehérek és zsidók között mindig egyoldalú volt. A zsidók mindig meghatározó szerepet töltek be a szervezésben, a pénzügyi támogatásban és a színes bőrűek törekvéseinek az elősegítésében. De például a feketék soha nem játszottak szerepet a szervezett zsidóság ügyeinek az intézésében, vagy a zsidó szervezetek valamilyen formában történő irányításában.

Fontos körülmény az, hogy a zsidók minden esetben együttműködtek, ha olyan kérdéstről volt szó, amely a túlélésük szempontjából fontosnak számított. Az intellektuális tevékenység a többi emberi törekvéshez hasonló. Az összetartó csoportok individuális stratégiákkal versenyeznek egymással. Amerikában például soha nem fordult elő, hogy a fehér lakosság tömegesen szorgalmazta volna a nem-fehérek bevándorlását. Ezt egy szorosán összetartó, céltudatos kisebbség kényszerítette rájuk, változatos technikával felmorzsolva a többség ellenállását. A többséggel szembeni mozgalmakat általában aktívan támogatta a szervezett zsidóság, de nem mindig a zsidó befolyás volt a döntő. A XX. századi nyugati társadalmakban a zsidók által dominált intellektuális mozgalmak fontos szerepet játszottak a baloldali sikereinek elérésében.

Walter Kerr állapította meg 1968-ban, hogy bizonyos értelemben az amerikai többség úgy kezdett érezni és gondolkodni, mint az ott élő szervezett zsidóság, azaz az amerikaiak jelentős mértékben már zsidó módon gondolkodnak. Ha a fentieket összevetjük, az a kép bontakozik ki, hogy a fehér lakosságnak meggyengült a belső kohéziója és az érdekérvényesítő képessége. Néhány évtizeddel ezelőtt az európai eredetű amerikaiak még egy magabiztos, öntudatos nemzetet alkottak, amelynek a tagjai büszkék voltak a teljesítményükre, hogy képesek voltak vezető szerepet játszani a világban. A fehér amerikaiak ma hanyatló, védekező, felmorzsolódó közösséget alkotnak, amely vagy nem ismeri történelmét, vagy szégyelli azt. Állandóan a szemére hányják, hogy a bennszülött indián lakosság kiirtásával rendezkedett be új hazájában. A fehér Amerikának ez a rendkívül gyors hanyatlása nem tekinthető természetes folyamat eredményének. Ez a gyorsaság arra utal, hogy a soraiban élő szervezett kisebbség, amelynek megvolt, és megvan a saját elkülönülő stratégiája, rá tudta kényszeríteni akaratát a többségre.